

Arrest

nr. 202 661 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. De Raad merkt eerst en vooral op dat in de hoofding van het verzoekschrift wordt vermeld dat verzoekster de Albanese nationaliteit bezit, en doorheen het verzoekschrift ettelijke keren naar Albanië wordt verwezen, maar uit het administratief dossier blijkt dat zij de Kosovaarse nationaliteit bezit en haar asielaanvraag ten opzichte van Kosovo werd onderzocht.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidige asielaanvraag ten dele baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot F. A. worden aangevoerd in het kader van diens huidige asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin deels dezelfde middelen worden opgeworpen als die door haar echtgenoot aangehaald, niet betwist.

Inzake haar echtgenoot (zaak nr. X) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat de door verzoeker geschetste problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de problemen ten gevolge van de brand in zijn woning en de dreigbrief die hij ontving, beiden op 9 februari 2017, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Verder werd een ernstige tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen vastgesteld waardoor zijn geloofwaardigheid ondermijnd wordt. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad merkt eerst en vooral op dat in de hoofding van het verzoekschrift wordt vermeld dat verzoeker de Albanese nationaliteit bezit, en doorheen het verzoekschrift ettelijke keren naar Albanië wordt verwezen, maar uit het administratief dossier blijkt dat hij de Kosovaarse nationaliteit bezit en zijn asielaanvraag ten opzichte van Kosovo werd onderzocht. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikels omtrent corruptie in Albanië aangezien hij de Kosovaarse nationaliteit bezit.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt en biedt geen aannemelijke verklaring in zijn verzoekschrift voor de volgende tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen: “U verwijt de politie in Kosovo corrupt te

zijn en onder invloed te staan van bendes die de bescherming genieten van politici. U meent dat ten gevolge daarvan uw aangifte niet onderzocht/behandeld wordt (CGVS III, p. 3-4, 7, 8). Allereerst dient wat dit betreft gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen waardoor uw geloofwaardigheid ondermijnd wordt. Waar u bij uw laatste gehoor stelde dat de politie niets heeft gedaan en dat er zelfs geen onderzoek werd gevoerd zoals het nemen van vingerafdrukken (CGVS III, p. 4), stelde u bij uw eerste twee gehoren dat de politie alles had onderzocht, dat ze bezig zijn met de behandeling van uw aangifte en dat u enkele dagen na 9 februari 2017 opnieuw werd gecontacteerd door de politie die wilde weten of u nieuwe bedreigingen had ontvangen (CGVS I, p. 9-10 en CGVS II, p. 2-3). Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw aangifte niet behandeld wordt. Dat de daders (nog) niet gevat zijn, kan te wijten zijn aan tal van factoren zonder dat hieruit zondermeer kan besloten worden tot enige onwil van de Kosovaarse autoriteiten of beïnvloeding door criminele bendes."

Verder wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal het volgende heeft vastgesteld: "Indien alsnog enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de politie ten gevolge van de invloed van bendes uw klacht niet behandeld, dan dient er op gewezen te worden dat u voor uw vermoedens dat de politie geen gedetailleerd onderzoek uitvoerde, u geen andere stappen heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de Kosovaarse autoriteiten (CGVS II, p. 6 / CGVS III, p. 7). U stelde in dit verband dat u daar op dat moment niet aan dacht omdat u in één klap alles kwijt was (CGVS II, p. 6 / CGVS III, p. 7). Dit is echter geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen." Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

4. Met betrekking tot verzoekster haar eigen aangehaalde problemen wijst de Raad er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Voorts verklaarde u op 11 februari 2017 het slachtoffer te zijn geweest van een vergriep vermoedelijk gepleegd door dezelfde belagers van 9 februari 2017 en dat dit voor u de reden was om aan uw echtgenoot te vragen om Kosovo te verlaten. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor het vergriep van 11 februari 2017 geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Zo dient allereerst verwezen te worden naar voorgaande vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Kosovo. U stelde de autoriteiten niet op de hoogte gebracht te hebben omdat u de reacties hierop in Kosovo vreest, met name die van uw echtgenoot en schoonfamilie. U vreest dat uw echtgenoot zal willen scheiden, u de woning zal uitzetten en dat hij het hoederecht over jullie kinderen zal verwerven. Bovendien vreest u ook door uw schoonfamilie op een onmenselijke behandeld te worden (CGVS II, p. 5 / CGVS III, p. 6-7). Gevraagd op wat u uw uitspraken baseerde, verwees u naar de Kosovaarse mentaliteit die ook uw echtgenoot en uw schoonfamilie delen. U stelde daarnaast dat uw echtgenoot vrij jaloers is en omdat hij een man is, hij meer macht heeft in Kosovo, waardoor hij bij een eventuele scheiding het hoederecht zou verkrijgen over de kinderen. U bracht evenwel geen enkele concrete aanwijzing aan die uw vrees ondersteunt (CGVS III, p.7-9). Dat u, indien uw echtgenoot en uw schoonfamilie op de hoogte zouden zijn van het incident van 11 februari 2017, dan zo behandeld zou worden, is dan ook gebaseerd op blote verklaringen. Hoe dan ook stelde u evenwel dat in het geval van eventuele problemen met uw echtgenoot of uw schoonfamilie u naar de politie zou kunnen gaan, zij u zouden helpen, maar dat u niet weet in welke mate zij u zullen helpen (CGVS III, p. 8-9). Dit is dan ook, gelet op de eerder vermelde conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo, geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij of zij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft.

De Raad merkt op dat verzoekster haar medische problematiek niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake

subsidiare bescherming. De Raad wenst te benadrukken dat voor de beoordeling van medische problemen een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 maart 2018, vraagt verzoekende partij dat zij gehoord wordt met gesloten deuren en zonder haar echtgenoot. Verzoekende partij linkt haar relaas enerzijds aan dezelfde feiten als haar echtgenoot, met name de brand na een aanslag van zijn fietsenverhuur, en anderzijds aan een ernstig incident, een aanslag op haar fysieke integriteit, dat haar is overkomen. Zij licht toe dat deze feiten, in het bijzonder de aanslag op haar fysieke integriteit, zo ernstig zijn dat zij er psychisch onderdoor gaat en om die reden haar echtgenoot gevraagd heeft het land te verlaten. Verzoekende partij durft de feiten die haar zijn overkomen niet aan haar echtgenoot of familie te vertellen uit vrees dat zij zal verstoten worden, om deze reden kan zij volgens verzoekende partij ook geen klacht indienen bij de politie. Verzoekende partij stelt dat dit moet onderzocht worden.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat waar verzoekende partij voorhoudt dat de feiten die haar zijn overkomen moeten onderzocht worden. Zij gaat echter voorbij aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Immers, uit de verklaringen van verzoekende partij zoals weergegeven in de gehoorverslagen blijkt dat zij de aanslag op haar fysieke integriteit aan de *protection officer* heeft verteld en daarnaast ook heeft toegelicht dat zij geen klacht kan indienen uit vrees verstoten te worden door haar familie. Dit element is onderzocht door de commissaris-generaal en in de beschikking wordt daarover het volgende gesteld:

“Met betrekking tot verzoekster haar eigen aangehaalde problemen wijst de Raad er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Voorts verklaarde u op 11 februari 2017 het slachtoffer te zijn geweest van een vergrijp vermoedelijk gepleegd door dezelfde

belagers van 9 februari 2017 en dat dit voor u de reden was om aan uw echtgenoot te vragen om Kosovo te verlaten. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor het vergrijp van 11 februari 2017 geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Zo dient allereerst verwezen te worden naar voorgaande vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Kosovo. U stelde de autoriteiten niet op de hoogte gebracht te hebben omdat u de reacties hierop in Kosovo vreest, met name die van uw echtgenoot en schoonfamilie. U vreest dat uw echtgenoot zal willen scheiden, u de woning zal uitzetten en dat hij het hoederecht over jullie kinderen zal verwerven. Bovendien vreest u ook door uw schoonfamilie op een onmenselijke behandeld te worden (CGVS II, p. 5 / CGVS III, p. 6-7). Gevraagd op wat u uw uitspraken baseerde, verwees u naar de Kosovaarse mentaliteit die ook uw echtgenoot en uw schoonfamilie delen. U stelde daarnaast dat uw echtgenoot vrij jaloers is en omdat hij een man is, hij meer macht heeft in Kosovo, waardoor hij bij een eventuele scheiding het hoederecht zou verkrijgen over de kinderen. U bracht evenwel geen enkele concrete aanwijzing aan die uw vrees ondersteunt (CGVS III, p. 7-9). Dat u, indien uw echtgenoot en uw schoonfamilie op de hoogte zouden zijn van het incident van 11 februari 2017, dan zo behandeld zou worden, is dan ook gebaseerd op blote verklaringen. Hoe dan ook stelde u evenwel dat in het geval van eventuele problemen met uw echtgenoot of uw schoonfamilie u naar de politie zou kunnen gaan, zij u zouden helpen, maar dat u niet weet in welke mate zij u zullen helpen (CGVS III, p. 8-9). Dit is dan ook, gelet op de eerder vermelde conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo, geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij of zij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft.” Verzoekende partij brengt, nu ze zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen.

Voorts stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert tijdens haar gehoor (gehoorverslag I, p. 3), zij wel degelijk psychologische/psychiatrische problemen kende voor de aanslag op de fietsenwinkel van 9 februari 2017 (zie adm. doss. stuk 32, stuk 10 en 11 medisch attest van 9 februari 2017: Anamnese: (vrije vertaling) zij klaagt over angstaanvallen het laatste jaar, maar haar gesteldheid is verergerd na de aanslag op de fietsenwinkel; vermoeden van zwangerschap). De Raad leest ook dat verzoekende partij door de spoeddienst verwezen werd naar de psychiatrische afdeling van de Universiteit van Kosovo, zodat er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat verzoekende partij medische/psychologische verzorging kan krijgen in Kosovo. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal dan ook terecht aangestipt dat uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij ook in Kosovo toegang had tot de gezondheidszorg, hetgeen door verzoekende partij niet wordt tegengesproken.

4.3. Verzoekende partij legt voorts ter terechtzitting middels een aanvullende nota een attest neer van het Antwerpse Centrum psychotrauma en familietherapie van 2 april 2018, doch hieruit blijkt louter dat verzoekende partij in België voor haar psychische problemen, welke niet worden betwist, begeleid wordt, hetgeen niet ter discussie staat. In zoverre in het attest kort en zonder verdere toelichting wordt vermeld dat “Mevrouw lijdt erg onder het geweld en terreur in eigen land (Kosovo) en haar vlucht vanuit Kosovo”, berust dit louter op een weergave van verzoekende partij haar verklaringen bij het betreffende centrum, doch niets meer dan dat. Verzoekende partij maakte tijdens haar verschillende verhoren in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen melding van andere geweldproblemen dan de voormelde incidenten van 9 en 11 februari 2017. Aangenomen wordt dat met de zinsnede “geweld en terreur in eigen land” op die betreffende gebeurtenissen wordt gedoeld, te meer nu hierover in het attest geen verdere toelichting wordt gegeven of informatie wordt verstrekt. Het attest van voornoemd centrum van 2 april 2018 is niet van aard een ander licht te werpen op de aangehaalde feiten van 9 en 11 februari 2017 en de vaststelling dat uit niets blijkt dat het verzoekende partij en haar echtgenoot met betrekking tot de door hen aangehaalde problemen aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbeert.

Gelet op deze vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet kan overtuigen dat haar vraag om internationale bescherming verder dient onderzocht te worden door de commissaris-generaal.

4.4. Verzoekende partij geeft daarnaast opnieuw aan dat wat de feiten van 9 februari 2017 betreft, zij haar relaas linkt aan dat van haar echtgenoot. De Raad wijst erop dat bij arrest nr. 202 660 van 18 april 2018 in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij haar echtgenoot, F.A., als volgt werd geoordeeld:

"(...) Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat uit haar verklaringen en documenten blijkt dat zij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten. Verzoekende partij wijst er op dat er in haar woning een brand was uitgebroken na een aanslag op haar fietsenwinkel en dat de politie niets kon doen voor hen. Zij besluit dat haar verklaringen eenduidig waren met deze van haar echtgenote en zij minsten de subsidiaire bescherming moeten krijgen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen. Ze ontkracht, noch weerlegt echter op generlei wijze hetgeen in de beschikking van 1 maart 2018 en eerder in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Waar verzoekende partij herhaalt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten, dient er vooreerst opnieuw op gewezen dat verzoekende partij haar verklaringen aan de commissaris-generaal een manifeste tegenstrijdigheid bevatten aangaande het al dan niet optreden van de Kosovaarse autoriteiten naar aanleiding van het incident van 9 februari 2017, waarbij ze bedreigd werd door onbekende personen die haar woning (met fietsenwinkel) in brand staken en een dreigbrief achterlieten. Verzoekende partij gaat niet in het minst in op en voert geen enkel verweer tegen de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: "Verzoeker ontkracht, noch weerlegt en biedt geen aannemelijke verklaring in zijn verzoekschrift voor de volgende tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen: "U verwijt de politie in Kosovo corrupt te zijn en onder invloed te staan van bendes die de bescherming genieten van politici. U meent dat ten gevolge daarvan uw aangifte niet onderzocht/behandeld wordt (CGVS III, p. 3-4, 7, 8). Allereerst dient wat dit betreft gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen waardoor uw geloofwaardigheid ondermijnd wordt. Waar u bij uw laatste gehoor stelde dat de politie niets heeft gedaan en dat er zelfs geen onderzoek werd gevoerd zoals het nemen van vingerafdrukken (CGVS III, p. 4), stelde u bij uw eerste twee gehoren dat de politie alles had onderzocht, dat ze bezig zijn met de behandeling van uw aangifte en dat u enkele dagen na 9 februari 2017 opnieuw werd gecontacteerd door de politie die wilde weten of u nieuwe bedreigingen had ontvangen (CGVS I, p. 9-10 en CGVS II, p. 2-3). Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw aangifte niet behandeld wordt. Dat de daders (nog) niet gevat zijn, kan te wijten zijn aan tal van factoren zonder dat hieruit zondermeer kan besloten worden tot enige onwil van de Kosovaarse autoriteiten of beïnvloeding door criminele bendes."

De commissaris-generaal merkte daarnaast in de bestreden beslissing op goede grond het volgende op: "Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid

biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Indien alsnog enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de politie ten gevolge van de invloed van bendes uw klacht niet behandeld, dan dient er op gewezen te worden dat u voor uw vermoedens dat de politie geen gedetailleerd onderzoek uitvoerde, u geen andere stappen heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de Kosovaarse autoriteiten (CGVS II, p. 6 / CGVS III, p. 7). U stelde in dit verband dat u daar op dat moment niet aan dacht omdat u in één klap alles kwijt was (CGVS II, p. 6 / CGVS III, p. 7). Dit is echter geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen. Ze ontkent, noch betwist dat zo er toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan haar bewering dat de politie haar niet wou helpen of geen gedetailleerd onderzoek uitvoerde, quod non gelet op o.a. voormelde manifeste tegenstrijdigheid in haar verklaringen, zij geheel heeft nagelaten om dit beweerd slecht functioneren of eventueel machtsmisbruik van de politie aan te kaarten, bijvoorbeeld bij het politie-inspectoraat van Kosovo en/of de ombudsman.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in het geval van verzoekende partij allerminst het geval is. Dat verzoekende partij op 9 februari 2017, zoals blijkt uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, het slachtoffer werd van een aanval, waarbij brand werd gesticht in haar woning en bedreigingen aan haar adres werden gericht, wordt niet betwist, doch uit niets blijkt en verzoekende partij maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het haar in Kosovo met betrekking tot die problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Ze beweert op algemene, niet in het minst onderbouwde wijze, doch toont geenszins aan dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot die problemen hulp en/of bescherming te verlenen.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat haar verklaringen eenduidig waren met deze van haar echtgenote en zij minsten de subsidiaire bescherming moeten krijgen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 maart 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

(...) Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

4.5. Verzoekende partij, wier vraag om gehoord te worden achter gesloten deuren zonder haar echtgenoot werd ingewilligd, brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 maart 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS